

mijmering / kolonialisme

De onderwerpen voor mijn Mijmeringen melden zich zelf aan de voordeur. En dat is maar goed ook, want de strakke frequentie die ik hanteer loopt niet altijd synchroon

met de inspiratie. Het komt altijd goed, deze keer was er zelfs geen ontkomen aan. Op zaterdag krijg ik drie kranten in de bus en toen ik het stapeltje zag liggen wist ik meteen dat er één te weinig lag. Trouw was niet gekomen. 't Is niet dat ik niet genoeg te lezen heb, maar toch, afspraak is afspraak.

Even later ging de bel. "Ik zag dat deze er niet bij zat en toen ben ik maar teruggereden en hier is ie", zei de krantenbezorgster, en gaf me Trouw. Ik prees haar in alle toonaarden. "Ja, moet wel, klant moet tevreden zijn!" Ze reed op haar dikke fiets achteruit mijn stoepje af, begeleid door een muziekje uit een ver land. Ze is goud waard. Er ontbreekt er wel eens vaker een, en dan schrijft ze met bijna onleesbare hanenpoten excuses op een van de andere kranten. Ik waardeer haar zeer en prijs haar hoog, toch zit er voor mij een zeker ongemak in deze situatie. Met haar donkere huid, haar gebrekkige Nederlands en haar uitpuilende fietstas bevestigt ze het beeld van de ondergeschikte die de blanke komt brengen waar hij recht op heeft. Het zit vermoedelijk bij mij - zij is waarschijnlijk een trotse vrouw met een hoog werkethos - maar toch, het beeld van het zwartje dat de witvrouw komt bedienen laat me niet los. Ook in mijn toch oprechte vriendelijkheid voel ik iets neerbuigends, alsof zij en ik nog producten zijn van een al lang veroordeeld kolonialisme.

Loskomen van dat beeld is moeilijk merk ik, zeker als ik zie dat het in veel openbare gelegenheden vaak mensen met een donkere huidskleur zijn die de boel schoonhouden. Als ik mijn voetafdruk print op de pas gedweilde tegelvloer zeg ik 'sorry' en zij, de poetsers, zeggen 'geeft niet'.

Misschien is bang zijn om geen respect te tonen wel een overgecompenseerd restje kolonialisme ...